

Stretnutie, ktoré ma zmenilo

(Umelecké rozprávanie)

Prvý výstrel sa ozval z prvého poschodia nad reštauráciou. Hrobové ticho zavládlo nad jedlom, ktoré si prišli hostia na obed vychutnať. Druhý výstrel sa ozval od vonkajšieho bazéna a tretí opäť z prvého poschodia.

Nastal chaos. Hluk vytvorený z výkrikov ľudí sediacich v zadnej a hlavnej časti reštaurácie naplnil celé okolie a odrážal sa od stien. Ďalší výstrel zapríčinil splašené panické behanie ľudí naokolo s jediným cieľom – zachrániť sa.

V mojej hlave bolo prázdno. Tela sa zmocnili inštinkty a pudy, ktoré ma cez vydesených ľudí dostali ku dverám kuchyne pre personál. V momente, keď sa za mnou dvere zavreli, ozvali sa výstrely sprevádzané krikom hostí hneď za mojím chrbtom.

Kuchári boli poskrývaní za kuchynskými skrinkami a sporákmi, na ktorých sa stále pripravovalo delikátne jedlo. Jeden pár očí sa zdvihol zo zadnej časti kuchyne a vzhliadol na mňa. Bol to môj kamarát kuchár, ktorý mi vždy pomohol, keď som potrebovala niečo z kuchyne. Naznačil mi, aby som sa rýchlo ukryla, čo ma prinútilo ostať skrčená chrbtom k dverám. Rýchlo som sa presunula k nemu. Neviem, čo sa dialo v reštaurácii, ale hrobové ticho, ktoré sa odtiaľ nieslo, mi jasne povedalo, že sme obklúčení a nemáme šancu nič urobiť. Môj pohľad sa opäť stretol s pohľadom môjho priateľa a v jeho očiach som prečítala presne to, čo mi chodilo hlavou od momentu, ako som sa zdvihla od stola a utekala sa ukryť. Zomrieme tu.

Ako potvrdenie našich myšlienok sa dvere do kuchyne s veľkým hlukom otvorili. Na muža, ktorý vošiel, som sa bála pozrieť zo strachu, že by sa na mňa potom zamerl, napriek tomu, že som bola schovaná v zadnej časti za vysokým pultom, kde sa krája mäso. Namiesto toho som uprela zrak na zrkadlo visiace na ľavo odo mňa. Odraz, ktorý som zbadala, ma zmiatol. Uvidela som tam obraz kuchyne a to, že muž je veľmi dobre ozbrojený, mal zbraň, ktorú neviem pomenovať, lebo zbrane nepoznám, puzdro na nože, bol celý v maskáčoch, nepriestrelná vesta na vrchu a celá tvár zahalená. Čo mi však neušlo, bol nechránený krk, prečo si to moje oči všimli, som v tom momente nevedela. V zrkadle som videla, že muž sa prechádza a kontroluje prvý rad kuchynských skriniek, kde bolo schovaných pár kuchárov. To, čo ma prekvapilo, nebol ten muž. Zaskočil ma môj vlastný odraz. Namiesto vystrašenej tváre sa na mňa pozerala pokojná tvár s malým úsmevom na perách.

- Zabi.

Hlas v mojej hlave nepatril mne. Bez môjho vedomia sa moje telo pomaly pohlo. Ruka, ktorá bola bez pochyby ešte pred pár sekundami ovládaná mnou, sa pohla. Jedným rýchlym pohybom zobrala nôž na mäso a schovala ho do dlhého rukáva tak, že rúčku noža držala v dlani.

Tento, i keď rýchly a malý pohyb, si na moje nešťastie muž všimol a teraz smeroval ku mne, čo mi prezradili približujúce sa kroky. Jeho nohy zastali priamo pred mnou. Niečo mi povedal, ale ja som mu nerozumela a mala som pocit, akoby rozprával z diaľky. Odrazu sa mi pred očami objavil odraz zo zrkadla, kde sa tvár, ktorá mala patriť mne, usmievala. Nezachytila som, že muž na mňa teraz už zakričal. Schytil ma za vlasy a postavil.

- Bojuj.

Potiahol ma za vlasy a smeroval so mnou ku dverám do reštaurácie.

- Zabi.

Moje telo sa začalo hýbať.

- Ži.

Ruka s nožom sa pohla tak rýchlo, že som to ani nezachytila, smerom u mužovu nechránenému krku. Zvuk trhajúcej sa kože a prebodutej kosti sa mi prehrával hlave stále

dookola. Muž klesol na zem. Moje telo sa opäť pohlo automaticky, akoby to nebolo preň nič nové. Oblieklo si nepriestrelnú vestu, nože si pripevnilo k pásu a prikradlo sa k dverám.

Ja som už nebola dôležitá, bola som len pozorovateľ. Telo mi už nepatrilo. Ono bolo vedené niekým iným. Niekým, kto nemá problém zašpiniť si ruky krvou. Niekým, kto chce prežiť. Bolo vedené Ňou. Tou tvárou v zrkadle, ktorá bola pokojná a usmievala sa, tá, ktorá nepatrila mne.

Cez malé okienko na dverách sa nazrela do reštaurácie. V nej boli dvaja muži a jeden mieril do kuchyne. Oprela sa o stenu, pokojne čakajúc na druhého muža. Ruky sa jej ani netriasli. Bola úplne vyrovnaná akoby to robila každý deň, akoby pripraviť niekoho o život nebolo nič.

- Zabi alebo buď zabíj.

Jej hlas bol sladký ako med a smrteľný ako jed.

Dvere sa otvorili dovolať mužovi vojsť do kuchyne. Ale ani sa nestihli zavrieť, keď jej ruka vyletela a zabolala mužovi nôž do hrtanu, nenechajúc mužovi ani priestor uvedomiť si, čo sa deje. Narobilo to ale hluk. Tretí útočník si to musel všimnúť, preto zobrala zbraň a všetky nože druhému mužovi a utekala do zadnej časti kuchyne, kde čupel môj na smrť vystrašený priateľ.

„Čo...?“ nedokončil svoju otázku, ktorú jej v angličtine položil.

„Ticho!“ odpovedá mu v angličtine. Nastavila si zbraň ale nemala čas poriadne zamieriť lebo sa dvere rozleteli a tretí muž, s pripravenou zbraňou, vošiel do kuchyne.

- Zomrieme!

- Drž hubu a nevyrušuj ma!

V momente, keď uvidel zbraň, ona vystrelila. Krik muža nebolo cez strelbu vôbec počuť. Výstrel ju trochu vyviedol z rovnováhy, ale rýchlo sa pozviechala. Videla som, že zasiahla muža do ramena, čo mu sťažilo, ba až znemožnilo držať ťažkú zbraň. Keď jeho nemilosrdné oči našli jej, začal strieľať zo všetkých síl.

- Do pekla!

Nemala sa ako ku nemu dostať. Pravdepodobnosť, že ju trafi, keď sa pohne, bola 100-percentná.

- Pomôžem ti!

- Ako mi ty dokážeš pomôcť?!

- Keď budeme spolupracovať tak máme väčšiu šancu prežiť!

- Dokážeš ho zabiť?

- Ja nie...

- Tak potom...

- MY ho zabijeme a prežijeme.

Odpoveď som nedostala, ale teraz keď sa telo pohlo, pohli sme sa obe. Zobrali sme tú zbraň, a pozreli sme sa do zrkadla. Odraz tváre na mňa žmurkol. Viac som nepotrebovala.

Keď tretí muž už nevládal kvôli zranenému ramenu držať zbraň, tak sme my raz na neho vystrelili. Krik opäť zanikol v zvuku výstrelu, lebo sa nám podarilo trafiť tú istú ruku. Zbraň sme nechali zbraňou a rozbehli sme sa oproti nemu. Našimi rukami sme po ňom začali hádzať nože. Trafili sme mu ľavé stehno, pravú stranu brucha a ľavú ruku. Keď zaznel posledný výstrel, naša ruka mu zabolala nôž do hrtanu. Muž bezvládne klesol k zemi. Naš zrak ho sledoval. Na zemi bola krv všetkých troch mužov. Teplá, červeno-čierna tekutina sa roztekala po kuchynskej podlahe tak ako čiernota v našej mysli. Očami sa nám podarilo nájsť zdroj našej otupenosti. Posledný výstrel zasiahol naše pravé stehno, po ktorom krv stekala ako čistý vodopád. Naposledy sme zdvihli zrak a cez okienko v dverách sme uvideli mužov v uniformách. Potom mi čiernota zahmlila zrak.